

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 4. Iræ diuinæ æquitatem ab alijs perniciosè ignorari; ab alijs vtiliter agnosci.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

4 *Cap. I. Deum, nec sine iustitia, bonum;*
nullus irascitur. Sine igitur gratiam Deo, sine
iram, sine utrumq, detraxeris; religionem tol-
li necesse est: sine qua, vita hominum stultitia,
scelere, immanitate completur. Multum enim
refranat homines conscientia, si credamus nos,
in conspectu Dei, viuere: si non tantum, qua ge-
rimus, videri desuper, sed etiam qua cogitamus,
aut loquimur, audiri à Deo putemus. Sicut
ergo fundamentum est, & primus religionis
gradus, Credere Deum, ubiq, presentem; si-
cut alter gradus est, Credere non modo pra-
sentem, sed etiam omnia videntem, & prou-
dentem, suosq, neq, in ijs, qua ad vitam, neq,
qua ad famam, neque qua ad pacem, neq, qua
ad salutem pertinent (quæ omnia ingentem
in hominibus spem ædificant) destituentem,
ita necesse est, credere, eiusdem iustitiam atq,
iram sceleribus humanis imminentem, vt
fructuosè metuamus.

§ IV.

Ira diuina aequitatem ab alijs perniciosè igno-
rari; ab alijs utiliter agnosci.

Hic ergo rursus quorundam improbo-
rum scopulus est, quem recta sapientes, cū
laude & lucro, declinant. Nam mali, cū
mala vident, in orbe, quæ meruerunt, vel
casu ea euenire, vel immerentibus immitti
arbi-

arbitrantur. Quare naufragium faciunt, quia nō aspiciunt ad diuinæ justitiæ cynosuram. Hoc est, quod velut optando prædicit Propheta: *Obscurentur oculi eorum, ne videant, & dorsum eorum semper incurua.* Ps. 68. 24
Non enim vident, se, quia mali sunt, mala, commeruisse. *Curuum pecus*, cuius dorsum, dum in terram arcuatur, oculi quoq; deorsum declinati nequeunt sursum, atque ea, quæ de cœlo veniunt, intueri. Hinc feriri se sentiunt, puniri non animaduertunt. Hinc plagam aspiciunt, pœnam non agnoscunt. Quid fiat, non cur fiat, considerant. Hinc murmurant, vt peccatum suum impatientiâ cumulent. Quapropter ibidem dicitur: *Appone iniquitatem super iniquitatem eorum, & non intrent in justitiam tuam;* nō enim digni sunt videre justitiæ diuinæ arcana, vt, dum puniuntur, Deo dent gloriam, eumque, de equitate laudent, qui vitam suam mille sceleribus refertam, volunt jactare, nolunt emendare. Bonis autem omnia cooperantur in bonū. Vnde, etiam in ipsis malis, DEVM agnoscunt bonum esse. Bonus enim est, qui plectit ad momentum, vt parcat in æternū. Hæc iudicia illius sunt; hoc regnū est eius, quod in hoc mundo, neque sine supplicijs,

A 3 neque

Cap. I. Deum, nec sine iustitia, bonum;

neque sine præmijs consistit; siue enim miserando succurrit, siue irascendo plectit, semper regnat DEVS, regitque & sperantes metu, ne præsumant; & metuentes spe, ne deficient, animúmque despondeant.

Sup. IV. *Spe & metu simul mortales esse in officio continendos.*

S. Augustin. tract. 33 in Euang.

Fructum eundem enucleatiús ostendit D. Augustinus, his verbis. *Ex utroq, homines periclitantur, & sperando, & desperando: contrarijs rebus, contrarijs affectionibus. Sperando quis decipitur; qui dicit: bonus est Deus, misericors est Deus, faciam, quod mihi placet, quod lubet; laxem habenas cupiditatibus meis, impleam desideria anime mee. Quare hoc? quia misericors est Deus, mansuetus est Deus. Spe isti periclitantur, Desperatione autem qui, cum inciderint, in gnavia peccata, putantes sibi iam non posse ignosci pœnitentibus, & statuentes, se ad damnationem, sine dubio, esse destinatos, dicunt, apud semetipsos: iam damnandi sumus; quare non, quod volumus, facimus? animo gladiatorum ferro, destinatorum, ideo molesti sunt destinati, iam enim, quod timeant, non habent, & vehementer timendi sunt. Istos desperatio necat, spes illos; inter spem & desperationem*